

THOMAS COBB

Crazy Heart

Vertaald uit het Amerikaans door Paul Buijn

Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

Oorspronkelijke titel: *Crazy Heart*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Harper Perennial
© Thomas Cobb, 1987
© Vertaling uit het Amerikaans: Paul Bruijn, 2010
© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2013
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: Fox L&M
Typografie: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto auteur: © Stella Johnson

ISBN 978 90 488 0671 3

NUR 302

www.thomascobb.net
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor mijn moeder en mijn vader

Hoofdstuk een

Hij staat op het parkeerterrein van het bowlingcentrum voor zijn bestelbus, een Dodge uit 1978 met verbrande kleppen. Hij trekt zijn overhemd los van zijn huid. Het is doornat en plakt net zo snel weer vast als hij het lostrekt. Boven hem staat op een bord: NU INSCHRIJVEN VOOR WINTERCOMPETITIE. Daaronder staat: COUNTRYZANGER / BAD BLAKE / TREEDT OP / VRIJDAG 12 AUGUSTUS.

Bad probeert een droom van zich af te schudden. Bij een tussenstop in New Mexico droomde hij dat hij hurkt voor een stenen muurtje. Achter hem stond een man met een vuurwapen. Aan elke kant van hem stond een van zijn ex-echtgenotes. Bad wist dat ze zouden worden doodgeschoten, afgeslacht als varkens. Hij wilde wegrennen, maar kon niet beslissen of hij zou vluchten of een of twee van de vrouwen zou redden. Gehurkt wachtte hij af. Nog steeds voelt hij de druk op de pezen aan de achterkant van zijn benen.

Hij zoekt zijn pakje Pall Mall. Dat is bijna leeg, slap en glibberig van het zweet. Het lukt hem er een op te steken en hij kijkt naar het bord. Een bowlingcentrum verdomme, denkt hij. Ze hebben je opgezadeld met zo'n stom bowlingcentrum, midden in een of ander godvergeten gat in dat achterlijke Colorado. Dat had je kunnen weten, je bent oud en dik, en nu ben je alleen nog goed genoeg voor bowlingcentra. O Jack, denkt hij, Jack, schoft die je bent.

Binnen in het centrum is het licht en ruikt het naar was. De airconditioning voelt als een klap in zijn gezicht en zijn door-

weekte overhemd wordt ijskoud. Hij ademt snel, zijn hart bonst een shuffleritme. Hij pakt nog een sigaret, bedenkt zich en gaat op zoek naar de manager. Op een van de middelste van de dertig banen is een bowler bezig. Bad hoort de bal vallen, het gestage, monotone geluid van het rollen, en hij wacht op de klap. Wanneer die komt en de kegels omvallen, klinkt het als de holle bonk van een drumstok op een *woodblock*.

‘Bad Blake!’ roept de manager. ‘Ik ben er zo trots op om u te mogen ontmoeten. Als jongetje heb ik zo vaak naar u geluisterd.’ Bads hart bonkt. Hijgend produceert hij een glimlachje en schudt hij de hand van de manager.

‘Goeie reis gehad?’ wil de manager weten.

‘Lang,’ zegt Bad. ‘Lang maar goed. Gisteravond speelde ik in Clovis, New Mexico. Mooi landschap onderweg. Ben blij dat ik er nu ben.’ Even is hij kwijt waar hij in vredesnaam ook al weer is.

In de Spare Room is het donker en stil, al hoort Bad in de verte nog wel het gesis en het gedreun van de eenzame bowler. ‘Daar speelt de band,’ vertelt de manager. Vaag ziet Bad een drumstel en microfoons op een podium. Hij loopt naar de bar. Tussen de bowlingbekers en de prullen van de bierbrouwerijen zwemmen in een verlicht aquarium reusachtige vissen heen en weer. Bad gaat voorzichtig – hij heeft aambeien – op een barkruk zitten.

‘Schat,’ zegt hij tegen het barmeisje, ‘een J.D. zonder ijs en een biertje ernaast.’ Met een glimlach wijst hij naar de vis. ‘En geef die jongens daarachter er ook een van me.’

‘Drie vijftientwintig,’ zeg ze wanneer ze zijn drankjes komt brengen. Ze is jong en, ook al kijkt ze nors, mooi. Bad knipoogt. ‘Zet maar op mijn rekening.’

‘Dat kan niet.’

‘Ik ben Bad Blake, schat. Ik hoor bij de band. Ik ben de band, verdomme.’

Ze draait zich om en loopt weg. Even later komt de manager bij Bad.

‘Meneer Blake, we hebben een heel mooie kamer voor u in de Starlight Inn en natuurlijk wordt uw eten ook verzorgd, maar u kunt geen rekening openen bij de bar. Dat staat in het contract. Dat heeft meneer Greene van Greene and Gold er zelf in gezet.’

Bad steekt zijn hand uit. Bijna had hij de benige adamsappel van de manager geplet, maar hij pakt de man alleen bij zijn schouder en knijpt er zachtjes in. ‘Als Jack en jij dat afgesproken hebben, moeten we ons daar allemaal aan houden. Maak je je er verder maar niet druk om, ouwe.’

Jack, denkt hij, koeienneuker, ik maak je nog eens af. Bij jou op kantoor zit je me op te rijden en als ik op tournee ben word ik door je genaaid.

‘Hoeveel is het?’ vraagt hij aan het barmeisje.

‘Drie vijftientig.’

Gespannen kijkt Bad naar zijn borrel. Hij zweet. De sigaret tussen zijn vingers trilt. Zijn keel is rauw van de Pall Malls. Hij snakt naar die whiskey, maar hij heeft bijna geen geld meer en hij weet dat hij straks die borrel nog harder nodig heeft. Toch verlangt hij er nu nog sterker naar dan hij ooit naar een van zijn exen heeft verlangd. Hij diept vier dollar uit zijn zak op. Wanneer het barmeisje het wisselgeld teruggeeft, houdt hij dat.

‘Meneer Blake.’ De manager staat weer naast hem. ‘Mag ik u gratis bowlen aanbieden, zoveel als u wilt.’

Bad verslikt zich bijna. Hij slikt het door, maar de whiskey brandt nog steeds in zijn neus.

‘Ik wil graag dat u weet dat u hier echt welkom bent.’

‘Dat merk ik, ouwe, echt waar.’

Op zijn hotelkamer zet Bad de airco met een klap op ‘max’. Hij heeft de pest aan airco, maar hij zweet zo. Zijn doorweekte shirt trekt hij uit en hij laat zich op het bed vallen. Met zijn handen wrijft hij over zijn dikke buik en hij kreunt. De twee porties pannenkoek en worst die hij in New Mexico heeft gegeten, zijn

omgezet in pure, brandende zwavel. De spreij, een met nylon beklede dunne laag schuimrubber vol brandgaatjes, plakt aan zijn huid. Hij verlangt naar die goeie oude tijd en de pluchen spreien met zigzagpatronen.

Op tv omhelzen een man en een vrouw elkaar in fluorescerende kleuren. Wanneer ze zich losmaken, bewegen hun lippen, maar er komt geen geluid uit. Bad overweegt even of hij het geluid harder zal zetten, maar besluit dat hij het zo wel goed vindt. Dat stel heeft het er vermoedelijk over wat voor klootzak Jack Greene is. En dat idee wil hij niet verstoren.

Half slapend luistert hij achter in zijn oude Silver Eagle-toerbus naar de wielen op het asfalt, een geluid dat klinkt als de zachtste drumborstels die hij ooit heeft gehoord. Dat geluid is hem nog dierbaarder dan de stilte na een avond spelen. Hij roept Marge, maar krijgt geen antwoord. Daarna roept hij Suzi, hoewel hij jaren na Marge met haar getrouwd was. Nog steeds krijgt hij geen antwoord. Hij staat op van zijn bed en loopt in de bus naar voren. Hij wil weten waar hij is en met wie hij is getrouwd. 'Tommy,' roept hij, maar Tommy Sweet geeft geen antwoord. Iedereen in de bus slaapt en hij mag ze niet wakker maken. De chauffeur is zijn vader en hem mag hij ook niet wekken. Hij loopt weer naar achteren.

Bads hart gaat als een razende tekeer, alsof het op drift is geraakt. Hij knippert met zijn ogen en kreunt. Ondanks de airco baadt hij nog in het zweet. Het haar op zijn borst en zijn buik vormt een platte, natte ster met duizend naalden en zijn hart als middelpunt. Op tv heft een vrouw uit vreugde haar handen ten hemel wanneer een zwerm vogels opvliegt uit haar wasmachine. De vogels hebben, hoopt hij, net haar schone kleren ondergeschet. Hij staat op en loopt met zijn natte overhemd naar de badkamer om het uit te spoelen in de wasbak.

‘Meneer Green is nog steeds telefonisch in gesprek, meneer Blake.’

‘Ik wacht wel, schat.’

Naar het zich laat aanzien is het hoogtepunt van deze avond een etentje in een restaurant met roodhouten lambrisering en treurige varens boven het koude buffet.

‘Ben jij weleens in Pueblo, Colorado geweest, schat?’

‘Ik geloof het niet, meneer Blake.’

‘Was jij maar hier, lieverd, want dan zou je meteen het aantrekkelijkste zijn wat Pueblo te bieden heeft.’

Terwijl ze lacht, ziet Bad een beeld voor zich van Brenda die op het hoogpolige tapijt van Jacks kantoor naar hem toe loopt. Ze brengt hem een kop koffie om zijn irritatie te sussen over het feit dat Jack hem zo lang laat wachten. Hij hoort het geruis van haar kousen onder haar strakke rok.

‘Trouwens, Brenda, ik zou echt willen dat je hier was, want misschien ben ik wel het aantrekkelijkste wat Pueblo, Colorado te bieden heeft.’

Haar lach klinkt zakelijk. ‘Hier komt meneer Greene.’

‘Bad, hoe gaat het in Arizona?’

‘Colorado.’

‘O ja, Colorado. Maar goed, hoe gaat het in Colorado?’

‘Ben je weleens in Colorado geweest?’

‘Ja, jaren geleden.’

‘Het bestaat nog steeds. Moet je horen, Jack. Ik zit met een probleem.’

‘Goed, wat kan ik voor je doen?’

‘Gisteravond werd ik gebeld door Suzi.’

‘Hoe heeft zij je kunnen vinden, in godsnaam?’

‘Dat wilde ik aan jou vragen, maar jij weet kennelijk ook niet waar ik zit.’

‘Jezus, Bad, zes acts van mij zijn aan het toeren, waaronder een popgroep die net een Ramada Inn in Memphis heeft afgebroken. Dan raak ik weleens in de war. Nou, welke is Suzi?’

‘Nummer vier. Die kleine brunette. Die zeurkous.’

‘O ja. Dat was een schoonheid, Bad.’

‘Ik heb een hekel aan zeurkousen.’

‘Waarom ben je dan met haar getrouwd?’

‘Omdat ik dacht dat ze zou stoppen met zeuren. Maar nu zegt ze dat ze al een hele tijd geen cheque heeft ontvangen. Ze zeurt dus weer.’

‘De inkomsten van deze tournee komen een beetje langzaam binnen. Volgens mij gebruiken ze daar nog steeds postpaarden.’

‘En de royalty’s dan?’

‘Ja, maar... Verdomme, Bad, dat had ik je liever na deze tournee verteld. J.M.I. heeft *So Sweet, So Bad* uit de handel genomen.’

‘Maar dat ding verkocht nog steeds.’

‘Dat was teruggelopen, behoorlijk teruggelopen. En Tommy heeft nu negen albums en volgende maand komt er een nieuw uit. Dat zijn veel titels om in de schappen te hebben en die grote winkels hebben dat liever niet.’

‘Laat ze toch de klere krijgen. Die winkels hebben nog minder hersens dan ik exen heb.’

‘Dat geldt voor bijna iedereen, Bad.’

‘Hoe zit het met Tommy en zijn nieuwe album? Over een paar weken ben ik uitgetoerd. Dan kan ik direct naar L.A. of Nashville komen en kunnen we meteen aan de slag.’

‘Tommy wil graag weten of je al nieuw materiaal hebt.’

Bad kijkt naar een schilderij op karton dat boven de tv hangt, zeilschepen op een woeste zee. De kleuren zijn streperig en vlekkerig – rood, blauw en wit tegen zwart en grijs. Hij snapt niet waarom iemand naar zulke troep wil kijken, laat staan wil schilderen.

‘Je weet dat ik geen nieuw materiaal heb,’ zegt hij. ‘Ik ben zelf ook niet echt nieuw meer. Er is niks mis met het oude spul. Dat deed het prima de vorige keer. In elk geval een stuk beter dan die stomme cowboyalbums van hem.’

‘Tommy vindt dat hij te afhankelijk is van die oude nummers. De mensen moeten niet denken dat hij op makkelijk succes uit is.’

‘Die klootzak is al zijn hele leven uit op makkelijk succes.’

‘Kom op, Bad. Je vergeet wie nu wie heeft gevraagd om een plaat op te nemen.’

‘Lul die je bent. Kom dan eens naar Clovis in dat ellendige New Mexico of naar Pueblo in dat achterlijke Colorado en ga zelf spelen in een pianobar of een bowlingcentrum, begeleid door een stelletje ouwe knarren met stekeltjehaar en veterstropdassen. Je kijkt naar een zaaltje vol blauwe spoelingen die bij de deur hun gebit hebben gecontroleerd. Je werkt je glimlachend in het zweet en zingt “Slow Boat” drie keer op een avond. De volgende ochtend sta je gebroken op en rij je vijfhonderd kilometer en heb je zoveel last van je aambeien dat het lijkt of er een nest rode mieren in je kont zit en dan wil jij mij iets uitleggen over makkelijk succes. Tommy Sweet en jij zouden het eens moeten proberen.’

‘Bad, Bad. Rustig maar. Tommy zegt dat hij nieuw materiaal wil. Ik blijf met hem praten, maar hij heeft de troeven in handen. Dat weet jij, dat weet ik en Tommy Sweet weet dat als geen ander.’

‘Blijf met hem praten, Jack. En zeg maar tegen die wereldberoemde Tommy dat hij country nog niet zou herkennen al zou hij erover struikelen. En zeg tegen hem dat dat een dezer dagen geheid gaat gebeuren ook.’

Terwijl Jack verder praat, houdt Bad de telefoon tegen zijn buik en kijkt naar het schilderij boven de televisie.

‘Jack, leren ze apen tegenwoordig schilderen?’

‘Hè? Waarover heb je het in godsnaam? Apen?’

‘Jack, ik ben blut. Ik heb geld nodig.’

‘Toen je in Texas zat, heb ik je nog geld gestuurd. Dat was aardig wat.’

‘Maar niet genoeg. Ik moet meer hebben.’

‘Bad, als ik jou geld stuur, dan ga je weer ouderwets aan de boemel en zie ik je hier god mag weten wanneer terug, ziek, blut en getrouwd.’

‘Ik trouw niet meer.’

‘Je spaart nu een aardig bedrag bij elkaar met die tournee. Zelfs wanneer je exen hun aandeel hebben gehad, hou je er ook nog eens een keer iets aan over. En ik ga ervoor zorgen dat dat ook een tijdje zo blijft.’

‘Ik heb nog maar tien dollar.’

‘Daarmee red je het nog wel tot Santa Fe. Je hebt een pasje voor de benzine en je onkosten zijn betaald. Je bent er gauw en dan zorg ik dat er in Santa Fe geld voor je klaarligt.’

‘Jack, ik ben zesenvijftig en ik heb nog maar tien dollar.’

‘Ga er dan verstandig mee om, Bad.’

‘Heb ik je weleens verteld dat je moeder bijt tijdens het pijpen?’

‘Ik ook van jou. Daag.’

Bad hangt op en draait zich op zijn rug. Waarom wil iemand nou zo’n streperig, allejezus klein schilderijtje schilderen waar niemand iets aan vindt?

In de slijterij kijkt Bad verlekkerd naar de kleine, vierkante fles Jack Daniel’s. Wanneer hij vooroverbuigt naar de halveliterfles Heaven Hill rolt er iets over zijn rug. Hij draagt een oud t-shirt dat Nudie heeft ontworpen. Dat zit vol met kraaltjes, maar het garen is aan het vergaan en de kraaltjes rollen over zijn rug in zijn broek.

‘Meneer Blake?’

Hij komt overeind en de kraaltjes vallen nu door zijn broek zijn laarzen in. Zijn hart stottert.

‘Tjemig, u bent het echt. Bad Blake staat echt in mijn winkel.’ Een kleine, kalende man steekt zijn hand uit. ‘Ik ben Bill Wilson. Ik ben een groot fan van u en vind het hartstikke leuk dat ik u hier nu mag ontmoeten.’

Bad glimlacht en kijkt weer naar de goedkope bourbon.

‘Hier, meneer Blake. Hier staat de Jack Daniel’s.’ Bill Wilson pakt een literfles J.D. van de plank. ‘Beroepshalve en omdat ik een groot fan ben, hou ik een beetje bij wat de popsterren drinken. Een soort hobby van me. Willie Nelson en zijn Lone Starbier, Haggard en zijn George Dickel, Tommy Sweet en zijn Southern Comfort en Bad Blake en zijn Jack Daniel’s. Maar ik had natuurlijk nooit gedacht dat er nog eens zo’n countryster in mijn winkel zou staan.’

Bad kijkt hijgend van verlangen naar de fles in Bill Wilsons hand.

‘Mijn vrouw Barbara is een heel groot fan u. Waarschijnlijk valt ze flauw als ze erachter komt dat u bij mij in de winkel bent geweest. Ze zit nu bij de kapper. Vanavond gaan we naar uw optreden. Volgens mij laat ze haar haar speciaal voor u doen. Natuurlijk hoop ik daar ook de vruchten van te plukken,’ zegt hij met een knipoog. ‘Maar als u vanavond “Slow Boat” voor haar zou willen zingen, doet u haar daar een enorm plezier mee. En mij ook.’ En hij knipoogt nog een keer.

‘Komt voor elkaar. Reken maar.’ Bad kan zijn ogen niet van de fles Jack Daniel’s afhouden. “Slow Boat” voor Barbara, komt voor elkaar.’

‘Dan maakt u haar intens gelukkig, echt waar,’ zegt Bill. ‘Alstublieft, dan krijgt u dit van mij. Dan kan ik tegen iedereen zeggen dat ik Bad Blake op een borrel heb getrakteerd.’

Eenmaal weer buiten in de zon kijkt Bad naar de fles en daarna naar de lucht. Lieve Here Jezus, dank u wel.

Een straaljager trekt een wit spoor over de turquoise hemel. Bad heeft al een kwart van de fles op, wanneer er iemand op zijn deur klopt. Hij staat op en trekt zijn Nudie-shirt aan. Nog meer kraaltjes glijden over zijn rug.

Voor de deur staat een jongeman met lang haar en een vlas-

baardje. ‘Hallo, ik ben Tony.’ Bad kijkt hem met half toegeknepen ogen niet-begrijpend aan.

‘Tony,’ zegt de jongeman nog eens. ‘Tony en de Renegades. Uw band.’

Ach, natuurlijk. Bad knikt. De begeleidingsband. Op tournee komt hij twee soorten bandjes tegen: een jonge rock-’n-roll-band of oude mannen die zijn nummers al jaren spelen, maar nooit goed. Als hij moest kiezen, koos hij voor de jonkies.

‘De jongens en ik, we zijn in het bowlingcentrum bezig de boel op te stellen. We vroegen ons af hoe laat we gaan repeteren.’

‘Zo gauw mogelijk. Begin zo gauw mogelijk te repeteren en ook zo vaak mogelijk. Dat is het geheim. Je kunt nooit genoeg repeteren.’

‘Ik bedoel, hoe laat komt u met ons repeteren?’

Bad zucht en neemt Tony bij de arm mee naar zijn bestelbus. ‘Ik heb bladmuziek voor degenen die noten kunnen lezen, en akkoordenschema’s voor de anderen. Ik heb cassettebandjes en een speellijst. Begin maar vast. Ik kom straks wel. Ik heb al gerepeteerd.’

Bad loopt terug naar zijn kamer en zijn fles. Tony komt hem achterna. ‘Meneer Blake, we zouden het zeer op prijs stellen als u een beetje bijtijds kwam. Ik bedoel, dan kunnen we de solo’s afspreken en zo.’

‘Solo’s?’ zegt Bad. ‘Solo’s? Jongeman, betalen ze jullie soms meer dan mij?’ vraagt hij ernstig.

‘Maar ik had gedacht dat u ons misschien wat dingen kon laten zien, ons iets zou kunnen leren van wat de Bad’s Boys vroeger speelden. U hebt Tommy Sweet toch gitaar leren spelen?’

Bad doet of hij de opmerking over Tommy niet heeft gehoord. ‘Goed,’ zegt hij. ‘Luister naar de cassettes. Luister heel goed. Bestudeer de bladmuziek. Geef me een uur om wat te eten en dan kom ik naar jullie toe.’ Bad heeft geen idee wat hij ze kan le-

ren. Als muzikant heeft mij maar twee dingen geleerd die hij kan uitleggen: hou je pols strak en trouw nooit.

Bad prikt in de kipschnitzel. Bleek vet sijpelt eruit. Naast de kipschnitzel ligt een portie aardappelpuree en een lepel maïs. Truckervoedsel. Dat is altijd neutraal van kleur en smaak. Een paar uur later komt het pas tot leven. Hij heeft geleerd vroeg te eten om tijdens een optreden geen onfatsoenlijke geluiden te produceren.

De serveerster gaat tegenover hem aan zijn tafeltje zitten. Ze blaast een grote wolk sigarettenrook uit over zijn eten. 'Alles naar wens?'

'Prima.' Bad knikt. 'Prima, hoor.'

Haar zwarte krulhaar heeft ze opgestoken en ze gebruikt veel make-up. Wanneer ze naar hem knipoogt, blijft een korreltje mascara op haar onderste wimper plakken. Ze draagt een rode nylon bloes en op haar plastic naamkaartje staat: HOWDY, IK BEN JO ANN. 'Hebt u last van de rook?' Bad wuift met zijn hand.

'Aan deze tijd van de dag heb ik zo'n hekel,' zegt ze. 'Dan zit je te wachten tot de drukte begint. Als die eenmaal begint, gaat het wel weer, en daarna is het over, maar als ik erover nadenk heb ik daar zo'n bloedhekel aan. U eet zeker zo vroeg om de drukte te vermijden. Om lekker rustig te kunnen eten zonder al die mensen die vragen om een handtekening en zo. Mag ik u iets vragen?'

'Ga je gang.'

Ze tikt met een lange rode vingernagel op zijn knokkels. 'Ik heb me altijd afgevraagd of u gelukkig was toen u die nummers zong. Want, goeie god, ik was soms wel heel gelukkig als ik er naar luisterde.' Haar lach klinkt zwaar en een beetje hees van de sigaretten. 'Natuurlijk heb ik me ook weleens ellendig gevoeld, nu ik erover nadenk.'

‘Ik ook, schat, ik ook. Wil je nog iets speciaals horen vanavond?’

Nadenkend bijt ze op haar tong. Op haar tanden zitten rode vlekken van de lippenstift. ‘Speelt u iets van dat album dat u samen met Tommy Sweet heeft gemaakt?’

‘Een paar nummers. De gebruikelijke. “Faded Love”, “Please Release Me”, “Crazy Arms”.

‘Ze zijn allemaal goed. God, wat ben ik gek op dat album. *Memories: So Sweet, So Bad*. En ik ben natuurlijk ook gek op Tommy Sweet.’

‘Dat is hij zelf ook, schat.’

Met haar hese lach doet ze hem aan zijn ex Marge denken. Hij mag haar wel.

‘Hebben jullie ruzie?’

Bad haalt zijn schouders op. ‘Wat mijn echtgenotes nog van de opbrengsten hadden overgelaten ging naar Tommy.’

Jo Ann voelt zich even opgelaten, maar krijgt daarna iets flirterigs. Ze strijkt met haar vinger over zijn onderarm. ‘Wil je me niet vertellen hoe je echt heet?’

‘Als je dat wilt weten, zul je met me moeten trouwen, schat. Daarom hebben zoveel vrouwen dat ook gedaan. En anders is het gewoon Bad. Ik was al Bad lang voordat die negers zich zo noemden.’

Bad duwt de deur naar de Spare Room open. De aanzwellende rockmuziek brengt hem even van zijn stuk. Met zijn gitaar en zijn versterker in de hand loopt hij naar het podium. Tony en de Renegades stoppen met spelen als ze hem aan zien komen lopen, alleen de drummer dendert nog even door.

‘Ik mag toch hopen dat het geen nummer van mij was dat jullie aan het spelen waren.’

Tony komt van het podium af. ‘Meneer Blake, dit zijn de Renegades.’ Hij somt een rij namen op, maar Bad doet geen po-

ging die te onthouden. Het mooiste van begeleidingsbands is dat je ze makkelijk kunt vergeten.

‘Is dat alles?’ vraagt iemand. ‘Is dat al uw apparatuur?’

‘Dit,’ zegt Bad terwijl hij de koffer open klikt, ‘is een Gretsch Country Gentleman. Een Country Gentleman met goudbeslag van de kop tot het staartstuk en een vuur in zijn donder waartegen een twintigjarige hoer het moet afleggen.’ Hij bekijkt hun opgetaste Marshallversterkers. ‘Die zullen jullie vaak mee moeten nemen naar optredens. Lekker sjouwen. Als jullie zo hard spelen dat je deze Roland Cube overstemt, spelen jullie godverdegodver veel te hard.’

Ze nemen de speellijst door. Bad maakt het zich niet moeilijk, speelt bij de nummers alleen de akkoorden en in de tussenstukjes een simpele melodielij. Tweemaal mist hij een noot en hij heeft er spijt van dat hij niet meer Jack Daniel’s in de fles heeft laten zitten.

‘Wilt u voor ons wat in de stijl van Tommy Sweet spelen?’ dringt Tony aan.

De Tommy Sweetstijl bestaat niet, alleen de Bad Blakestijl die Tommy Sweet van hem overgenomen heeft. Maar hij heeft er geen behoefte aan, en ziet er ook niet het nut van in, om dat nu te gaan uitleggen. In ‘Slow Boat’ doet hij ze een plezier en speelt een break vol met *hammers* en *pulls*, de stijl die hij Tommy heeft geleerd en nu Tommy’s handelsmerk is geworden.

‘Ik weet niet,’ zegt Tony. ‘Volgens mij speelt Tommy het meer zo.’ Hij begint het nummer opnieuw, met dubbele en driedubbele pulls, en hoge trillers. ‘Volgens mij,’ zegt hij, ‘lijkt dat meer op wat hij nu doet. En zo willen wij het graag spelen.’

‘Blijf oefenen,’ raadt Bad hem aan. ‘Er komt een dag dat Tommy ook in dit bowlingcentrum speelt. Jullie zitten dan nog steeds hier en kunnen het hem laten zien. Dat zal hij leuk vinden. Trakteer elkaar op een borrel en dan kunnen jullie als gitaarvirtuozen bij elkaar lekker samen dronken worden.’

Bad heeft nog twee uur voordat hij op moet. Bad kijkt tv, nog steeds zonder geluid. Hij probeert zijn bonzende hart onder controle te krijgen. Op de televisie schreeuwen mannen in werkkleding naar een man in pak. Bad neemt een grote teug Jack Daniel's. De man in pak blijft onverstoorbaar glimlachen. Een jongeman met een snor en een Beech-Nut-pet schreeuwt zo hard dat Bad speeksel uit zijn mond ziet vliegen. De man in pak glimlacht en knikt geduldig, alsof hij de woede-uitbarsting begrijpt. De jongeman stikt er bijna in. Bad mag hem wel. Maak af die klootzak, denkt hij. En hij neemt nog een slok.

Bad wil de bus uit stappen. Hij draagt zijn rode pak met de witte streep in de vorm van een bliksemschicht op zijn broekspijp. Ze zijn in een nieuw stadje en Bad gaat het nieuwe nummer spelen. Dit is heel belangrijk. Hij schreeuwt, maar er komt geen geluid uit. De jongeman met de Beech-Nut-pet wil Bad hier niet hebben. Bads pak bevat hem niet. Hij wil weten waar Bad vijftien jaar geleden uithing. Vijftien jaar geleden, wil Bad uitleggen, moest hij concerten geven en platen maken, trouwen, scheiden en opnieuw trouwen. Maar nu heeft hij dat nieuwe nummer en hij hoeft het maar één keer te zingen en alles komt goed. De jongeman heeft een pesthekel aan Bads nummer en aan zijn pak. Hij schreeuwt zo hard dat hij Bad onder spuugt. Goeie god, denkt Bad, straks raakt zijn speeksel nog de bliksemstrepen op mijn rode pak en ga ik dood.

Moeizaam loopt Bad over het parkeerterrein, met in de ene hand zijn gitaar en de Roland Cube in de andere. Hij loopt er felgekleurd bij, oranje en wit. Daar probeert hij niet aan te denken – een oude, dikke man in een oranje pak met een bliksemstreep op elke broekspijp, een witte hoed en witte laarzen, en een hart dat stampt en zwoegt.

Bij de achterdeur hangen Tony en de Renegades rond om wat

af te koelen tussen twee sets. Ze zien Bad over het parkeerterrein strompelen, maar niemand steekt een hand uit.

‘Hé,’ roept Tony uiteindelijk, ‘tijd om op te treden.’

Bad blijft naast Tony staan. Hij hijgt zwaar en hij voelt het zweet onder zijn hoedband vandaan druppelen. Er hangt een scherpe marihuanageur en Bad ziet een joint van hand tot hand gaan.

‘We waren bang dat u niet zou komen opdagen.’

Grijnzend kijken de bandleden elkaar aan.

‘Jongen, ik speel altijd, al ben ik ziek, dronken, getrouwd, gescheiden, op de vlucht of zit ik helemaal aan de grond. In zijn hele leven heeft Bad Blake verdomme nog nooit verstek laten gaan. Zelfs niet in een bowlingcentrum, met een hippiebandje.’ Wanneer de joint in zijn buurt komt, pakt hij hem en neemt een flinke trek. Hij blaast de rook uit en neemt nog een lange haal.

‘Kijk maar uit met dat spul,’ zegt Tony. ‘Maui Wowie.’

Bad bekijkt de joint en neemt nog een trek. ‘Weet je zeker dat ze jullie niet meer betalen dan mij?’

De bar en het podium zijn donker en Bad struikelt het toneel op. Hij pakt zijn gitaar uit, plugt hem in, stelt het volume bij en wacht op een toon van Tony. Hij krijgt een as.

‘Een halve toon hoger.’

‘Ik zit goed,’ zegt Tony. ‘Ik heb een stemkastje. Ik zit goed.’

‘Mijn zesenvijftig jaar oude oor zegt dat je ernaast zit. Halve toon hoger.’

Wanneer de band opnieuw heeft gestemd, zet Tony zijn voet op de lichtsakelaar en de microfoon wordt door één lamp verlicht. De band zet ‘Wildwood Flower’ in, uptempo, maar iets te snel. Staand achter de versterkers probeert Bad zo hard te spelen dat hij ze wat kan afremmen. Dat lukt niet en hij past zich aan hun tempo aan.

Aan het eind van het eerste refrein gaat Tony bij de microfoon staan en zegt: 'Dames en heren, met enige trots presenteert de Spare Room countryster en liefdescowboy: Bad Blake.'

Bad stapt naar de plek waarop het licht zou moeten schijnen, maar hij vergist zich en alleen de hals van zijn gitaar en zijn linkerhand worden verlicht. Hij doet een stap opzij en zet swingend een jazzy solootje in, een simpele melodie, maar snel en licht, vol triolen die moeilijker lijken dat ze in werkelijkheid zijn. Het applaus verhult enkele missers.

Ze werken de set af zoals ze hebben gerepeteerd, maar nog steeds een beetje snel. Tussen 'Love Came and Got Me' en 'Faded Love' zegt hij tegen de drummer langzamer te spelen. Dat helpt niet. Zijn keel zit dicht, ondanks de Jack Daniel's die hij de hele avond heeft gedronken. Na 'Faded Love' duikt hij weg achter de versterkers en neem een slok uit de fles.

Terug bij de microfoon stemt hij al pratende tegen het publiek zijn wegzakkende e-snaar. 'Hartelijk dank, allemaal. Ik kan u niet vertellen hoe heerlijk het is om hier in Pueblo, Colorado te zijn. Het hele land heb ik al doorgereisd en overal tref ik fijne mensen. Maar ik moet u wel zeggen dat Pueblo de kroon spant.' Terwijl het café applaudisseert, draait hij zich om en speelt een A. Tony neemt hem over. 'In de loop der tijd heb ik één ding geleerd en dat is dat als je de mensen niet geeft wat ze willen, ze dan nooit meer iets van je willen. Volgens mij willen enkelen van jullie het volgende nummer graag horen. Zo'n twintig jaar geleden had ik er een hit mee; ik was toen, even denken, een jaar of zeven.' Hij zet 'Slow Boat' in met de karakteristieke overgang van A naar Des mineur, naar D en dan weer naar A.

Er wordt weer geklapt. 'Dit nummer is voor jullie allemaal die me al zo lang hebben gesteund, maar ik wil het ook graag opdragen aan een paar vrienden van me, Bill en Barbara. Die zijn echt fantastisch.'

De band achter hem valt in en speelt de akkoorden waar Bad

de melodielijn in kan laten glijden. Bill Wilson en Barbara, in bij elkaar passende shirts, jeans en laarzen komen de dansvloer op. Barbara is een knappe vrouw, jong en krachtig. Ze is wel een kop groter dan Bill. Bill, zo denkt Bad, staat zijn mannetje kennelijk. Barbara laat haar hoofd rusten op dat van Bill en ze zwieren over de dansvloer. Bill straalt. Misschien trek ik geen volle zalen meer of verkoop ik geen hits meer, maar ik kan ze nog steeds bespelen.

Wanneer het nummer afgelopen is, neemt Bad achter de versterkers weer een stevige slok uit de fles. Wanneer Bad terug is bij de microfoon begint de whiskey te branden in zijn keel. Tony zet 'Please Release Me' in en terwijl Bad invalt voelt hij een koude rilling door zijn lijf gaan. Hij wil het nummer spelen zoals Lefty het altijd deed, de snaren opduwen, ze oppakken en weer laten zakken, maar de eerste keer dat hij ze een vol octaaf wil laten zakken op 'go', komt de whiskey weer boven. Met moeite slikt hij die weg, maar mist de volgende twee maten voordat hij zijn mond weer kan opendoen. Hij begint laag, en houdt dat zo, een halve noot lager dan de band.

Wanneer hij zich eindelijk door het nummer heen heeft geworsteld, zegt hij: 'Sorry, mensen. Er zit een kikker in mijn keel die zich maar niet koest wil houden. Ik neem even een snelle pauze om te kijken of ik hem niet kan laten opduvelen. Intussen spelen Tony en de jongens een paar nummers tot ik terug ben. De avond is nog jong en we hebben nog veel nummers die we voor jullie willen spelen.'

Hij loopt weg van de microfoon, ontkoppelt zijn gitaar, struikelet en belandt met één knie op zijn Roland Cube. Wanneer hij opkijkt, ziet hij alleen maar het rode lampje van de versterker knipperen in het donker, als het rode neohart van Jezus.

Het volgende dat hij weet is dat hij een koude metalen rand in zijn hand heeft. Hij zit op zijn knieën in de steeg bij de achterdeur en houdt de rand van een vuilnisbak vast. Hij trekt zich

omhoog en kijkt naar de lucht, een deinende sterrenhemel. Hij rilt van de kou. Met een zakdoek veegt hij zijn gezicht af en daarna kijkt hij of zijn pak schoon is gebleven. Het is door-drenkt van het zweet. Bad bukt om zijn hoed op te rapen en klopt de streep aarde eraf. Hij leunt tegen het gebouw en kijkt omhoog. Langzaam beginnen de sterren te draaien, maar wan-neer hij naar beneden kijkt, wordt het beeld weer helder en kan hij dat vasthouden. Hij kucht nog eens en zijn keel is schoon.

Tony en de Renegades zijn aan het eind van een twostep-nummer dat hij kent van de radio, wanneer Bad het podium op komt en begint te applaudisseren voor de band.

De eerste twee nummers is hij nog wat shaky. Zijn stem is on-
vast en hij speelt ongeïnspireerd. Zijn voornaamste doel is om
het tempo van de band bij te houden. Ze spelen nog steeds te
snel, maar het is makkelijker om daarin mee te gaan dan er-
tegenin te gaan. De band raakt geïrriteerd vanwege de saaie
opeenvolging van akkoorden in de versimpelde speellijst. Bij
'Cold, Cold Heart' neemt Tony in de break de solo van hem
over. Bad speelt alleen de akkoorden.

Tegen de tijd dat ze bij het einde van de speellijst zijn aange-
komen, neemt Tony voortdurend de solo's over. Hij speelt over
het schema van het couplet, met dezelfde trillers en pulls die hij
tijdens de repetitie speelde. Bads stem is vaster, maar zijn han-
den zijn nog koud en klam. Hij loopt naar de microfoon. 'Ons
volgende nummer is een verzoekje. Oorspronkelijk is het een
nummer van Ray Price, maar een paar jaar geleden heb ik het
ook gezongen, samen met een vriend van me.' Het publiek be-
gint te klappen. 'Tommy kan er vanavond niet bij zijn, maar ik
wil toch onze versie van dat nummer zingen en draag het op
aan Jo Ann, die lieve schat.'

Bij het tweede refrein speelt hij de akkoorden, maar wil daar-
na zelf de solo spelen. Tussen refrein en couplet maakt hij een
bruggetje met een pedalsteeltechniek Hij slaat drie snaren tege-

lijk aan, waarvan hij de laagste opdrukt. Dansers swingen over de vloer, onder wie ook Jo Ann, ziet hij, aan de arm van een lange, magere man met een hoed met een hoge bol.

Bij het tweede refrein bouwt hij een break op met dezelfde pedalsteelicks, verbonden door loopjes met veel hammers. Nu heeft Tony de structuur van de break door en speelt de melodielijn een octaaf hoger. Dat levert een mooie break op, maar het is Tony's solo, ook al heeft Bad hem opgezet. Aan het slot van het nummer vraagt Bad aan Tony om de band voor te stellen. Tony eindigt bij zichzelf op de leadgitaar.

Het laatste nummer is 'Strange'. De laatste paartjes verschijnen nu op de dansvloer. Bad speelt de solo, maar hij voelt Tony achter zich dringen, wachtend op een kans om in te springen. De band is weer scherp en voor het eerst die avond spelen ze strak en geconcentreerd. Bij de break speelt Bad een simpele solo, met de hammers en de pulls die hij ook bij de repetitie gebruikte. Wanneer hij bij het eind van het couplet komt, neemt Tony de solo over en speelt die nog een keer, nu met een bluesriff aan het slot.

Bad pikt de riff op en borduurt erop door, met in zijn achterhoofd de avonden in Maxwell Street, waar hij in de krappe, stampvolle clubs luisterde naar de blues, met de geur van rook en zweet, en de bluesmuzikanten die tot diep in de nacht bijna manisch doorspeelden, in een soort trance en glanzend van het zweet, elkaars solo's oppikten, die uitbreidden en uitwerkten terwijl hij zo dicht mogelijk bij het podiumpje de techniek zat te bestuderen, de intensiteit waarmee sommige muzikanten speelden, die behoorden tot de beste die hij ooit had gehoord. Hij drukt een snaar op, en daarna twee tegelijk. Hij speelt een loopje omhoog, glijdt langs de snaren naar beneden en laat de gitaar janken. Hij creëert een cocon van geluid, klimt erin en kan weer ademhalen. De dansparen blijven staan en kijken toe.

Tony pakt de bluessolo op, blijft bij één noot hangen, en dan

bij een tweede. Hij swingt naar een hoger tempo, steekt de grens tussen blues en pop over en betreedt zijn eigen territorium. Bad lift mee op de riff, vindt het tempo en neemt het over van Tony. De popriff volgt hij een paar maten en dan draait hij er wat hoog bij en geeft een ruk aan de vibratohendel. De grote gitaar krijst. Bad schiet als een razende octaven langs en laat de gitaar rondzingen. Zijn hart bonst. Hij weet niet wat hij speelt, maar hij gaat door, in de vaste overtuiging dat hij hier wel uit komt. De gitaar voelt zijn woede aan. Bad wisselt akkoorden en solo's af. Tony trekt zich terug. Bad vindt een gaatje en begint een soepel loopje omhoog. Hij blijft in tempo, maar bouwt de zinderende solo langzaam af tot hij een mooi moment vindt om de melodie weer op te pakken, met een subtiele mandoline-techniek.

Hij kijkt Tony aan en trekt zijn wenkbrauw op. Tony schudt zijn hoofd en Bad gaat akkoord. 'Dames en heren, het was een geweldige avond. Kom veilig thuis en als God het wil zien we elkaar snel weer. Tot ziens.'

Terwijl ze het laatste refrein inzetten, gaat Bad een halve noot lager zitten zodat hij kan eindigen met een diepe bas. Tony loopt naar de microfoon. 'Dames en heren, de ster van vanavond: de geweldige Bad Blake.' Hij laat zijn gitaar los en begint te klappen. Bad speelt een snelle riff en stapt naar achteren wanneer Tony het toneellicht uitdoet.

Het licht begint net door het raam naast het bed naar binnen te vallen. Hij heeft een paar uur geslapen, droomloos. Hij weet niet precies wat dat betekent, maar zijn hart bonst niet meer en zijn hoofd is helder.

Jo Ann slaapt nog. Haar make-up is uitgelopen en haar haar ligt warrig om haar hoofd. Ze ziet er ouder uit, een beetje zorgelijk, maar zo vond hij ze eigenlijk het mooist, allemaal. Zachtjes kleedt hij zich aan en met de witte laarzen en zijn hoed in de

hand gaat hij naar buiten. Achter de open deur van de bestelbus pist hij. Hij heeft nog een paar uur voordat het zweten weer begint.